

Instortingsgevaar

Een Mert en Ellen avontuur

Van Karin Bogaarts -Ros verschenen eerder in serie Mert en Ellen avonturen:

- Novemberblues
- De perfecte locatie

Instortingsgevaar

Een Mert en Ellen avontuur

Karin Bogaarts-Ros

Schrijver: .Karin Bogaarts-Ros
Coverontwerp: Brave New Books
ISBN: 9789402151374
© Karin Bogaarts-Ros

Dit werk is fictie, eventuele gelijkenissen met bestaande personen berusten op puur toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

1 De droom

Terwijl ze op haar knieën op haar bed zat en met haar neus tegen de koude ruit naar buiten keek, zag ze het huis aan de overkant langzaam wegzakken, de aarde in. Zonder geluid of grote stofwolken implodeerde het langzaam tot er niets van over was. Ze bleef nog even kijken en deed toen met een zucht de gordijnen weer dicht, ging weer liggen en trok de deken over zich heen. De volgende morgen wist ze dat ze het weer gedroomd had, hun bed stond niet bij het raam en het uitzicht vanuit de slaapkamer werd niet belemmerd door andere huizen, maar zag uit op de keurig aangelegde tuin met de strakke borders en de vijver. Tineke Grote Bolhaar keek even naar haar vriend, die nog lag te slapen en ze vroeg zich af of ze er met hem over moest praten, of de droom iets te betekenen had.

Waarschijnlijk was het beter van niet, hij was te nuchter voor dit soort zaken, bovendien spraken ze de laatste tijd nauwelijks over dingen die, volgens haar, belangrijk waren.

Een blik op de wekker maakte haar duidelijk dat ze ook vandaag weer veel te vroeg wakker was geworden en ze draaide zich nog maar eens om, maar de slaap bleef weg. In het donker probeerde ze de contouren van Erik te onderscheiden en ze vroeg zich af wat hij nu eigenlijk belangrijk vond in hun relatie, steeds vaker gingen hun gesprekken over geld, andere mensen of verre reizen. Tineke probeerde een andere slaaphouding, maar ondertussen was Erik van Dijk zachtjes gaan snurken en een zachte por van haar had niet het gewenste effect.

“Vijfendertig” dacht ze, “vijfendertig, leeg en doelloos. Er moet iets veranderen, anders ben ik straks oud en heb ik niets gedaan om mijn plek op deze wereld te kunnen verantwoorden.” Ze porde Erik nog eens in zijn zij, dit keer wel met resultaat en uiteindelijk moest ze toch in slaap zijn gevallen, want ze werd pas wakker toen Erik de gordijnen opentrok en meldde dat de badkamer vrij was.

Even later stond ze fris gedoucht in de keuken, waar Erik al aan tafel zat met de Tubantia uitgevouwen voor zich. “Goedemorgen, schat, lekker geslapen?” vroeg ze. Een onverstaanbaar gemompel was het antwoord. Ze pakte een New Wave kommetje uit de kast en vulde het met muesli, waar ze wat halfvolle melk over goot. Haar vriend had al twee bekers met koffie gevuld en ze ging verder zwijgend tegenover hem zitten. Ervaring had haar al geleerd dat ’s morgensvroeg een gesprek met hem beginnen gedoemd was te mislukken, het enige dat dan voor hem telde waren zijn krant en zijn koffie, ontbijten deed hij nooit. “Ik ga vandaag met de fiets naar de bank.” Het was een mededeling en niet meer dan dat. Erik keek niet op van zijn krant, Tineke nam de laatste hapen van haar ontbijt en zette haar serviesgoed in de vaatwasser. Ze checkte haar iPhone en maakte zich klaar om weg te gaan.

“Wat eten we vanavond?” vroeg haar vriend. “Ik stuur je straks wel een whatsappje, want ik weet het nog niet,” antwoordde ze. Ze zoende hem in zijn nek en vertrok de koele ochtend in. Het was prachtig weer om te fietsen.

---

2 Werk

Tineke was blij dat ze het druk had, de gesprekken met de klanten waren intensief en leidden haar aandacht af van de gedachten waar ze privé mee worstelde, toch vroeg ze zich af of ze daadwerkelijk iets voor de mensen betekende. Het feit dat er sprake was van recessie maakte de mensen achterdochtig en ze kreeg vaak lastige vragen over het bankwezen, het maakte het werk er niet makkelijker op. Gelukkig had ze leuke collega's en tijdens de pauze at ze gezellig in het bedrijfsrestaurant op de bovenverdieping van het nieuwe bankgebouw. Ze zat aan tafel met twee andere vrouwen, van wie er één zwanger was. Tineke vroeg zich af of ze misschien ook toe was aan een baby, hoewel ze nooit gedacht had dergelijke gevoelens te zullen krijgen. Bovendien leek Erik haar nu ook niet echt het vaderlijke type, hij leefde voor de verre vakanties die ze maakten en voor zijn vervroegde pensioen, waar hij druk voor aan het sparen was.

Plotseling was ze heel aandachtig naar het gesprek van haar collega's aan het luisteren, het zwangere meisje vertelde over haar dromen en het meisje tegenover haar vertelde de aanstaande moeder, dat ze gedroomd had dat ze zwanger was. "Mijn moeder lachte zich een ongeluk toen ik het haar vertelde." De spreekster keek even serieus naar de beide anderen

aan tafel en vervolgde: “Zij heeft verstand van dromen, daar heeft ze een keer een cursus voor gevolgd.” Toen ze zag dat de Tineke en de andere vrouw aandachtig luisteren, groeide ze in haar verhaal. “Als je droomt dat je zwanger bent, betekent dat dat je in een ontwikkeling zit die veel tijd in beslag neemt.” Ze knikte even om haar woorden extra kracht bij te zetten. “Dat klopt ook wel, want ik ben net met een nieuwe HEAO opleiding begonnen, want hier met al die veranderingen bij de bank wil ik toch wel goede kansen houden op een baan.” Haar toehoorders knikten instemmend.

De rest van de dag vloog voorbij en toen het vijf uur was, bedacht ze dat ze nog steeds niet wist wat ze gingen eten en dat ze ook geen berichtje naar Erik had gestuurd. Ze zuchtte en pakte haar mobieltje. Ze hoopte dat haar vriend op de terugweg even een paar boodschappen zou halen, of misschien zelfs wel even langs Hu’s Garden wilde voor een heerlijke afhaalmaaltijd, want ze had geen zin om zelf nog te koken, want ze moest ook nog naar yoga. Dat betekende wel dat ze vanavond weer goed zou slapen, want na een yoga les had ze nooit last van haar droom.

De gedachte aan de vrouw die dromen kon verklaren liet haar niet los en ze schoot haar collega een paar dagen later even aan om er nog iets meer over te weten te komen. Het meisje vertelde dat haar moeder het gewoon een beetje voor de hobby had gedaan, maar dat ze misschien wel een paar namen had van

'echte' dromenuitleggers, als Tineke daar belangstelling voor had. Een paar dagen later kreeg ze een mailtje met daarin een lijstje met de namen van een paar dromenlezers, zoals één van hen zich noemde. Ze beheerste haar eerste opwelling om het mailtje meteen weer te verwijderen en verplaatste het naar haar privé map.

---

3 De eerste stap

Toen ze het huis zacht zag trillen, wist ze dat ze eigenlijk wakker moest worden, maar het lukte haar niet. Ze moest toekijken hoe de aarde het gebouw langzaam opslokte en al dromende wist ze ook wat ze moest gaan doen.

“Heb jij ook weleens terugkerende dromen?” Ze zaten lekker onderuit op de loungebank naar *Holland got Talent* te kijken en Erik keek verstoord even op. Tineke had al in de gaten dat hij niet in de stemming was voor een gesprek en dat hij meer aandacht had voor het programma dan voor haar. Daarom liep ze maar even naar de keuken om een paar glazen en een fles wijn te pakken. Ze nestelde zich in de andere hoek van de bank en pakte haar boek. Als ze aan het lezen was, kon ze de enorme leegheid van hun situatie beter aan. Over haar boek heen keek ze naar haar vriend, die iets ouder was. Ze wist dat hij zich ernstig zorgen maakte over de inhammen bij zijn haarlijn, zij maakte zich meer zorgen om het buikje dat langzaam maar zeker de plaats innam van het redelijk getrainde lijf dat hij eerst had. Hij rende weleens met de loopgroep van zijn werk, net zoals zij fanatiek meeliep met de een stel andere Rabo-renners, maar hij miste de drive die zij had om echt te werken aan zijn lijf.

“Ik wil een keer naar een dromenuitlegger, vind je dat raar?” Tineke probeerde Erik nog maar eens bij haar plannen te betrekken, maar zijn “Waar is dat nou voor nodig,” was voor haar voldoende om haar laptop te

pakken en haar mailbox te openen. Bij de dromenlezers was een naam die er voor haar uitsprong, Nora, dat had ze altijd een mooie naam gevonden, plotseling bedacht ze dat het een mooie naam zou zijn voor een dochter. Over haar computer heen keek ze naar de man in haar leven en ze voelde hoe haar keel dichtkneep, met hem zou ze nooit kinderen krijgen, misschien zou ze met hem nooit een toekomst krijgen. Ze schonk zichzelf nog maar eens een glas wijn in, morgen zou ze Nora een mailtje sturen om een afspraak te maken. Want ze droomde niet alleen van instortende huizen, ze voelde dat haar hele huis op instorten stond, ze wist alleen niet hoe ze eraan moest ontsnappen.

4 Nora

Een beetje zenuwachtig en opgewonden stond ze onderaan de trap naar de ingang van de Oude Ambachtsschool, het gebouw tegenover de oude Muziekschool. Ze had goede herinneringen aan dit gedeelte van Enschede. In de muziekschool had ze balletles gehad en een poging gewaagd om gitaarspelen te leren. Heel even overwoog Tineke of ze niet beter gewoon weer naar huis zou gaan, maar ze vermande zich en liep de paar treden naar boven. Zoals ze met Nora had afgesproken zou ze dan even bellen en dan zou de dromenuitlegster haar op halen. Ze vroeg zich af hoe het oude gebouw er nu van binnen uit zou zien. Ze was er vroeger weleens geweest, het was destijds nog gewoon in gebruik als school en ze was toen, door een vriendje uitgenodigd voor een feestavond, ze had het toen een prachtig gebouw gevonden, de mooie uitnodigende trap, de muurschildering. Ze was bang dat de anti-krakers die er nu in zaten het verwaarloosd zouden hebben.

Die angst bleek onnodig, toen Nora de deur opendeed, zag Tineke dat veel van de oude glorie nog steeds intact was. Nora zelf was langer en groter dan Tineke had gedacht, ze was ook een stuk jonger dan ze zich had voorgesteld. Door de telefoon had ze zich al verbaasd over het donkere timbre van de vrouw, maar de warme stem had haar snel overtuigd dat een afspraak maken een goed idee was. Nora had gezegd dat het prettiger was om iemand te zien. In een persoonlijk gesprek kunnen dromen beter uitgelegd worden, omdat

onderliggende gedachten en problemen dan beter in kaart kunnen worden gebracht. Telefonisch consult bleef meestal een trucje, een paar algemeenheden, zonder verdere diepgang.

De zware deur werd opgehouden door een jonge vrouw met lang donker haar, ze had duidelijk veel werk gemaakt van haar make-up en zag er goed verzorgd uit. Tineke stak haar hand uit en tot haar verrassing bracht de aanraking van de hand van Nora haar in verwarring. Het was een aangenaam gevoel, de vrouw had mooie handen, die prettig aanvoelden. Tineke volgde de jonge vrouw de brede trap op naar de eerste verdieping, waar een aantal jonge kunstenaars een onderkomen had gecreëerd. Ze wist dat er onder andere een veelbelovende ontwerper zat en ze was benieuwd of ze nog iets van de anderen te zien zou krijgen. Bij de ruimte van Nora aangekomen, zei deze dat ze zich maar niet moest storen aan de inrichting. Omdat deze woonplaats heel tijdelijk zou zijn, had de bewoonster er niet veel werk van gemaakt. De kredietadviseuse keek voorzichtig rond. Ze wilde geen oordeel vellen en openstaan voor een leefwijze die zo heel anders was dan de hare. Met een lichte schrik bedacht ze dat Erik een hartverzakking zou krijgen als hij haar hier zo zou zien. "Niet ons soort mensen," zou hij zeggen en misschien had hij daar wel gelijk in. Nora keek haar rustig en welwillend aan en wees naar een soort cafétafel waar twee stoelen aan stonden, Tineke nam plaats. Met haar rustige, diepe stem vroeg Nora: "Wil je iets drinken? Ik kan thee of koffie maken, maar ik heb ook een fles mooie witte wijn open." Bijna onbewust besloot ze om de witte wijn te nemen, ze praatte het

voor zichzelf goed door te denken dat het al bijna drie uur moest zijn, bovendien was het zaterdag. Nadat ze een slokje uit haar glas had genomen, liet ze zich iets rustiger in de stoel zakken. Nora was tegenover haar gaan zitten en vroeg naar haar droom.

Tineke vertelde en de vreemde vrouw met de mooie handen en het prachtige lange haar luisterde aandachtig. “Je weet dat er nooit een eenduidige betekenis van een droom is en dat je op verschillende manieren naar een droom kunt kijken?” vroeg Nora, maar haar bezoeker zei: “Nee, ik heb me hier nooit zo in verdiept, alleen nu ik steeds vaker over dit huis droom en ik zelf als klein kind er een rol in speel, ben ik er nieuwsgierig naar geworden. Een collegaatje op de bank vertelde dat haar moeder aan droomuitleg deed, nou ja, de rest is duidelijk, anders zat ik hier niet.” Ze nam nog een slokje van haar wijn. “Je vindt het vast een vreemd verhaal.” Ze voelde zich plotseling onzeker en vroeg zich af of ze er wel goed aan had gedaan om hier te komen. Het was niets voor haar, zo’n kraakpand en de artistieke, vreemde vrouw tegenover haar, maar ze wilde ook niet opstaan om weg te gaan. Ze wilde nog met Nora praten en die rustige stem horen en de mooie slanke stevige handen zien die nu met het wijnglas speelden. “Het kan een enorm verschil maken of een man of een vrouw iets droomt en dan zijn er ook nog spirituele en psychologische betekenissen.” Nora keek haar even aan en vervolgde: “Natuurlijk zijn er ook alledaagse dingen en moet je er niets achter zoeken.” Ze legde haar vingertoppen tegen elkaar en leek een moment in gedachten verzonken. “Je droomt over jezelf als kind en je kijkt naar een huis dat ineenstort,” vatte

Nora samen. Ze wachtte niet tot de ander reageerde maar zei: “We hebben dan al een paar elementen waar we iets mee kunnen, maar wat denk je zelf wat het kan betekenen?”

Op die vraag had Tineke niet gerekend en ze voelde hoe ze begon te blozen. “Ik heb geen idee.” bracht ze er haperend uit. Dromen, expressie en kunst waren lege gebieden in haar opvoeding en in haar leven. “Ik zou niet weten hoe ik mijn droom kan koppelen aan mijn leven.” Ze zuchtte. “Mijn leven is stabiel, ik heb een vaste baan een serieuze relatie, er staat dus niets op instorten.” “Ben je daar heel zeker van?” vroeg de jonge vrouw tegenover haar en Tineke begon te huilen. Ze frommelde aan haar tas om er een papieren zakdoekje uit te halen. “Ik weet het niet, ik denk dat ik maar beter kan gaan.” Ze snoot haar neus en stond op. “Prima,” zei Nora. “Als je meer wilt weten, bel je me maar.

5 Onrust

Tineke holde bijna de trappen af en kreeg met moeite de buitendeur open. Toen ze bij haar auto was aangekomen, bedacht ze dat ze helemaal geen zin had om naar huis te gaan, omdat ze er geen idee van had wat ze tegen Erik moest zeggen. Bovendien was ze bang dat haar plotselinge huilbui haar make-up had verwoest. Ze besloot de singel over te steken en het Walhofspark in te gaan. De statigheid van het park maakte haar rustig, ze ging op een bankje zitten en keek naar het gebouw, dat ze net verlaten had. Ze zag de voordeur opengaan en zag Nora vertrekken. Tineke vroeg zich af waarom de dromenduidster zoveel indruk op haar had gemaakt en ze nam zich voor om de droom en alles eromheen uit haar gedachten te zetten. Het had helemaal geen nut om achter de betekenis van dromen te komen. Dromen waren bedrog en deze droom had niets te maken met hoe haar leven in elkaar stak, haar leven was prima. Ze stond op en liep weer naar de overkant, waar haar auto stond. Het was hoog tijd om naar huis te gaan.

Ze had verwacht dat Erik al thuis zou zijn, maar zijn auto stond nog niet op de oprit. Dat gaf haar de tijd om even lekker bij te komen. Ze liep naar boven, naar de logeerkamer die dienst deed als kleedkamer en trok haar schoenen uit. Ze keek even of haar mascara niet was doorgelopen, ging toen weer beneden en schonk zichzelf in de keuken een glas wijn in. In de huiskamer zette ze de tv aan en daarna nestelde ze zich lekker op de bank.

Ze schrok wakker van de voordeur die openging en schuldbewust ging ze rechtop zitten. Erik kwam binnen en liep meteen door naar de keuken. “Heb je nog niet gekookt?” het klonk bijna als een verwijt. Tineke schrok toen ze zag hoe laat het al was. “Nee, ik ben in slaap gevallen. Wat ben jij trouwens laat, waar heb je gezeten?” Erik plofte naast haar op de bank. “Het was gezellig, na het lopen zijn we naar de stad geweest en we hebben nog wat gedronken. Wat doen we nu met eten? Ga je nog koken?” Tineke stond op en keek hem even aan “Nee, laten we uit eten gaan, we moeten eens praten.” Erik keek verbaasd, maar stemde toch toe. Niet veel later zaten ze met een glas prosecco voor zich tegenover elkaar bij Fellini’s. Tot haar grote verdriet had Tineke geen idee waar ze het met Erik over moest hebben. Ze wilde hem vertellen over de leegheid in haar leven, over haar dromen en over Nora. Ze wilde zelfs wel vertellen dat ze twijfelde over haar toekomst bij de bank en dat ze zich soms onzeker voelde over haar uiterlijk, maar ze voelde aan dat hij er niets van zou begrijpen. “Wist je dat Jack en Marion weer een kind krijgen? Dat is de vierde al.” Erik vertelde het alsof het iets compleet onbegrijpelijks was. Zijn collega Jack was een echte familieman en Marion had een leuke baan in het onderwijs, ze werkte vooral met kleuters. Tineke wilde soms dat ze iets meer van Marion had, dat ze iets losser was en niet meteen in paniek raakte als er iets mis was met haar kleding. De enkele keer dat ze bij Marion en Jack thuis waren geweest, was bij het kraamschudden van weer een kind geweest. Tineke had zich altijd een beetje opgelaten gevoeld als ze een baby in haar handen gedrukt kreeg en ze was altijd bang dat

het kind zou gaan huilen, of nog erger, zou gaan spugen. Maar het bericht dat die twee weer een kindje zouden krijgen, maakte haar op een vreemde manier blij, alsof het leven gewoon door zou gaan. Ze lachte hardop en haar vriend keek haar verbaasd aan. "Wat is er, zo belachelijk is het nou ook weer niet." "Nee," zei ze, "nee, het is hartstikke leuk, het past bij ze. Ik wou dat ik iets had dat bij mij past." "Ach, schat, je hebt een goede baan, die past bij jou, je bent een kei in je werk." Tineke keek hem aan: "Ik wil geen kei zijn, maar iemand met een hart." Ze was blij dat het meisje eraan kwam met hun borden, dan konden ze zich eerst even aan het eten wijden.

's Avonds in bed, toen ze net in slaap aan het vallen was, porde Erik haar even aan. "Dat van vanavond, dat praten en zo, je gaat me toch niet zeggen dat je ook een baby wil?" Zijn stem klonk een beetje paniekerig. "Nee, hoor" mompelde ze en ze voelde dat hij zich opgelucht van haar wegdraaide. Haar onrust nam alleen maar toe, ze voelde dat het weer een lange slapeloze nacht zou worden. Ze nam zich voor om de volgende ochtend een flink eind te gaan rennen, om een lekker leeg hoofd te krijgen. Misschien moest ze maar wat vaker gaan lopen, ze moest weer eens langs het Running Center om een renschema op te laten maken, misschien was er binnenkort nog wel een leuke halve marathon waar ze aan mee kon doen. Uiteindelijk was de slaap toch sterker en Tineke sliep droomloos door tot de volgende ochtend.

6 Erik

Erik verbaasde zich de laatste tijd vaak over zijn vriendin. Het leek alsof ze ontevreden was met haar leven, haar werk en hem. Ze droomde ook vaak, maar volgens hem deden de meeste mensen dat wel. Niet dat hij er last van had, maar het was wel vervelend. Zelf was hij wel tevreden met zijn leven. Hij had een goedbetaalde baan bij een advocatenkantoor en hij had zich een leuke plek veroverd in de Enschede scene. Hij rende weleens een stukje met collega's, werd weleens uitgenodigd voor een wedstrijd in een Skybox bij FC Twente en trapte zelf ook nog balletje. Hij was trots op de vele verre reizen die hij met zijn vriendin had gemaakt.

Wel vond hij het een beetje vervelend dat Tineke vaak zoveel wilde ondernemen tijdens die vakanties, hij wilde eigenlijk gewoon een keer op zo'n all-inclusive reis, wel naar een verre bestemming natuurlijk, maar gewoon een beetje hangen bij het zwembad, lekker een hapje eten en een slokje drinken, daar was niets mis mee, dacht hij terwijl hij naar het kantoor reed.

De advocaat groette het leuke jonge meisje dat sinds kort bij de receptie werkte en dacht, met een glimlachje om zijn mond, dat het misschien maar goed was dat Tineke en hij niet getrouwd waren. Als ze zo door bleef zeuren over die dromen en dat haar leven zo leeg was, dan moest ze maar wat anders zoeken. Dan hoefde ze er ook niet meer op aan te dringen dat hij misschien wat vaker met de fiets naar het werk moest gaan. Het

knagende stemmetje dat zijn vriendin misschien wel gelijk kon hebben, probeerde hij meteen weer uit zijn gedachten verbannen.

Zijn secretaresse, Thalita, begroette hem en legde een stapeltje post voor hem neer. Zoals altijd bromde hij een dankjewel, waarop zij vroeg of hij even tijd had voor een kop koffie. Hij keek even op. “Hoezo, is er iets aan de hand?” “Nee, niet echt, maar ik heb het idee dat jij misschien ergens meezit.” Thalita was al meer dan vijftwintig jaar een gewaardeerde collega en had een scherp oog voor alles wat er op kantoor gebeurde. Ze voelde haarscherp aan wanneer er met één van de advocaten of met één van de andere medewerkers iets aan de hand was. “Ik vind je er de laatste tijd een beetje rusteloos uitzien.” Erik keek haar verbaasd aan “Nou, met mij is het anders prima hoor.”

Inwendig vond hij de aandacht van deze moederlijke vrouw op dit moment niet prettig en hij nam het zichzelf kwalijk dat hij zijn gevoelens niet beter onder controle had. “Hoe kom je op dat idee, het gaat goed, het is misschien iets drukker de laatste tijd, maar er is niets waar jij je zorgen over hoeft te maken.” Hij legde vooral even de nadruk op het ‘jij’ in de hoop Thalita toch een beetje haar plaats te wijzen. De vrouw die vandaag zoals altijd weer representatief gekleed was, lette daar echter niet op, ze haalde de koffie en ging rustig tegenover hem zitten. Ze legde haar handen met de perfect gelakte nagels op tafel en trommelde een beetje met haar vingers. “Hoe is het dan met Tineke, ik heb haar al een tijdje niet meer gezien.” Erik keek zijn ondervraagster een beetje misprijzend aan. “We hebben de laatste tijd dan ook geen bijeenkomsten gehad waar we onze